

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 15625

гр. София, 29.04.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и девети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЦВ. М.

като разгледа докладваното от ЦВ. М. Частно гражданско дело № 20221110144240 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 248 ГПК

Постъпила е молба с вх. № 75439/20.03.2023 г. на длъжника Й. П. Г., чрез адв. И. Н., за допълване на определение № 8449/04.03.2023 г., постановено по настоящото дело, в частта за разноските, като в нейна полза бъдат присъдени поисканите с възражението по чл. 414 ГПК разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. съгласно представения списък по чл. 80 ГПК.

Насрещната страна – изразява становище за неоснователност на молбата и направеното с нея искане. Поддържа, че действието по подаване на възражение по чл. 414 ГПК няма самостоятелен характер, тъй като е само формална предпоставка за прерастване на заповедното производство в исково, поради което за него не се дължи самостоятелно адвокатско възнаграждение, а освен това не е необходимо да бъде мотивирано. При условията на евентуалност счита, че то следва да се приравни на изготвяне на други молби, поради което приложение следва да намери чл. 6, т. 5 от Наредба № 01/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а не чл. 7, ал. 2 от същата. Допълва, че следва да се съобрази редакцията на Наредбата към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие.

Искането по чл. 248 ГПК е направено в законоустановения срок (едноседмичен за обжалване на определението), поради което се явява процесуално допустимо. Разгледано по същество – искането е частично основателно.

С определение № 8449/04.03.2023 г. съдът е обезсилил издадената по настоящото дело заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 23.08.2022 г., тъй като спрямо длъжника не е предявен установителен иск в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК.

В случая, съдът намира, че в полза на длъжника действително се дължат разноски, доколкото в преклузивния едномесечен срок кредиторът не е предявил иск за съществуване на вземанията по заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК от 23.08.2022 г. и в приложение на нормата на чл. 415, ал. 2 ГПК същата е била обезсилена. Своевременно искане в този смисъл Й. П. Г. е направила още с подаденото от нея възражение по чл. 414 ГПК, чрез адв. И. Н., а именно за присъждане в нейна полза на сторените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. Наред с това, съгласно разпоредбата на чл. 81 ГПК във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция, съдът се произнася по

искането за разноси – арг. чл. 81 ГПК. Доколкото с определението от 04.03.2023 г. за посочените суми настоящото производство е приключило, то съдът е следвало да разпредели и отговорността за разноските по него. На л. 18 от заповедното дело е представен договор за правна защита и съдействие от 06.12.2022 г., сключен между Й. П. Г. и адв. И. Н., в който е отбелязано, че уговореното адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. е заплатено в брой, поради което същият има характер на разписка – арг. т. 1 от ТР 6/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Що се отнася обаче до размера на следващото се в полза на длъжника адвокатско възнаграждение следва да се отбележи, че заповедното производство е уредено като едностранно, поради което именно в чл. 7, ал. 7 от Наредба № 01/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е поставено наред с други едностранни производства – производство по обезпечаване на бъдещ иск, производство по издаване на изпълнителен лист. Защитата на длъжника в заповедното производство може да се изрази в подаването на възражение по чл. 414 ГПК, подаването на възражение пред въззивния съд по чл. 423 ГПК, обжалването на разпореждането за незабавно изпълнение по чл. 419 ГПК, отправяне на искане за спиране на изпълнението по чл. 420 ГПК, обжалване на заповедта за изпълнение в частта за разноските по чл. 413, ал. 1 ГПК. По отношение на разноските на длъжника, направени в хипотези на обжалване на актовете на съда, приложение следва да намери нормата на чл. 11 от горната Наредба. Попълването и подаването на възражение по чл. 414 ГПК също представлява вид адвокатска защита, но макар за нея да се изисква учредяване на представителна власт, тя не представлява процесуално представителство по смисъла на чл. 24, ал. 1, т. 3 ЗАДВ. и чл. 7, ал. 2 и ал. 7 от същата Наредба. Това е така, тъй като по възражението заповедният съд не дължи произнасяне, а указания до заявителя за предявяване на иск по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК. Възражението няма самостоятелен характер и е само формална предпоставка за прерастване на заповедното производство в състезателно и двустранно, а не е израз на материалноправна защита на длъжника /в този смисъл е определение № 45/23.01.2019 г. по ч. т. д. № 3074/2018 г. на ВКС, I ТО и определение № 140/19.03.2020 г. по ч. т. д. № 236/2020 г. на ВКС, II ТО/. Изрично законът освобождава длъжника от задължението да мотивира възражението си, което обуславя извод, че законодателят се дезинтересира от основателността на възражението. Следователно, изходът на спора относно материалното право на кредитора не е обусловен от преценка относно обоснованост или основателност на възражението, подадено от длъжника. Ето защо, за осъществено процесуално представителство на длъжника в рамките на заповедното производство не намира приложение нормата на чл. 7, ал. 7, вр. ал. 2 от Наредба № 01/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Доколкото предоставената правна защита и съдействие, изразяваща се в подаване на възражение по чл. 414 ГПК не е сред изрично предвидените в Наредбата случаи, то на основание § 1 от ДР на същата възнаграждението следва да се определи по аналогия, като се изходи от вида на самото процесуално действие. За възражението е налице образец, утвърден с Наредба № Н-2/18.02.2020 г. за утвърждаване на образци на заповед за изпълнение, заявление за издаване на заповед за изпълнение и други книжа във връзка със заповедното производство, издадена от министъра на правосъдието /обн. ДВ, бр. 15 от 21.01.2020 г./. Според утвърдените образци на заповед за изпълнение към нея винаги е приложена бланка за възражение, която се връчва на длъжника и която съдържа указания за попълването □, включително за необходимостта, когато част от вземането се признава, това да се посочи изрично. Ирелевантно в случая е, че длъжникът чрез процесуалния си представител е подал мотивирано възражение срещу издадената заповед за изпълнение, тъй като това не е относимо към реда за определяне на разноските за адвокатско възнаграждение. В случая, длъжникът има право на разноси по реда на чл. 6, т. 5 от Наредба № 01/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като разпоредбата на чл. 7, ал. 7 от Наредбата, установяваща минималния размер на следващото

се адвокатско възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие в производства за издаване на заповед за изпълнение възнаграждението, остава неприложима спрямо дължимото възнаграждение за защита на длъжника срещу заповедта за изпълнение, чрез депозиране на възражение по чл. 414 ГПК, която форма на защита не е обусловена от материалния интерес. Тази уредба може да се съотнесе само към заявителя, но не и към защитата на длъжника срещу заповедта за изпълнение. Ето защо, при определяне на размера на адвокатското възнаграждение, следващо се на длъжника Й. П. Г., за осъщественото в нейна полза процесуално представителство от адв. И. Н. по заповедното дело, съдът съобрази конкретно извършените от пълномощника й процесуални действия, изразяващи се в подаване на възражение по чл. 414 ГПК, поради което намира, че като основа за определяне на следващото се адвокатско възнаграждение следва да послужи сумата от 200 лв., установена в разпоредбата на чл. 6, т. 5 от Наредба № 01/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в актуалната редакция към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие от 06.12.2022 г./, който е приложимият режим за определяне на възнаграждението, а не чл. 7, ал. 7, вр. ал. 2 от същата. Следва да се отбележи, че съображенията в горния смисъл са били възприети и с Определение № 1292/16.02.2022 г. по ч. гр. дело № 13860/2021 г. на СГС, II-А въззивен състав, Решение № 1341 от 19.02.2020 г. по в. гр. д. № 4109/2019 г. на СГС, II-Д въззивен състав, Определение № 3262/01.10.2017 г. по в. гр. д. № 3474/2017 г. на САС и определение № 11614/16.11.2022 г. по ч. гр. дело № 11675/2022 г. по описа на СГС, I-И състав.

При това положение, съдът намира, че искането за присъждане на разноски по реда на чл. 248 ГПК е основателно за сумата от 200 лв., представляваща дължимо адвокатско възнаграждение, която следва да се присъди в полза на Й. П. Г. – арг. чл. 6, т. 5, предл. последно от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в какъвто смисъл определение № 8449/04.03.2023 г., постановено по настоящото дело, следва да се допълни.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПЪЛВА на основание чл. 248 ГПК определение № 8449/04.03.2023 г. в частта за разноските, като **ОСЪЖДА**, ЕИК, със седалище и адрес на управление: да заплати на Й. П. Г., ЕГН, с адрес:, сумата от **200 лв.**, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането по реда на чл. 248 ГПК в останалата част.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчване на препис на страните – арг. чл. 248, ал. 3 ГПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____